

sytuacji oraz poszanowania warunków i gwarancji, które powinny zostać przewidziane, zaś wspomniany nakaz można wydać jedynie na określony czas ograniczony do tego, co ściśle niezbędne, jednak z możliwością przedłużenia w przypadku utrzymywania się tego zagrożenia;

- przewidujące, w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego, zwalczania poważnej przestępczości i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego, ukierunkowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych dotyczących lokalizacji, którego granice zostają wyznaczone na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych przesłanek w zależności od kręgu osób, których dane dotyczą, lub kryterium geograficznego, na okres ograniczony do tego, co ściśle niezbędne, ale odnawialny;
- przewidujące, w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego, zwalczania poważnej przestępczości i zapobiegania poważnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie adresów IP przydzielonych źródłu połączenia, w okresie ograniczonym do tego, co ściśle niezbędne;
- przewidujące, w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego, zwalczania przestępczości i ochrony bezpieczeństwa publicznego uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych dotyczących tożsamości cywilnej użytkowników środków łączności elektronicznej; oraz
- umożliwiające, w celu zwalczania poważnej przestępczości oraz, a fortiori, ochrony bezpieczeństwa narodowego, posłużenie się nakazem skierowanym do dostawców usług łączności elektronicznej, w drodze decyzji właściwego organu poddanej skutecznej kontroli sądowej, szybkiego zatrzymywania przez określony czas danych o ruchu i danych dotyczących lokalizacji, którymi dysponują ci dostawcy usług,

o ile środki te, za pomocą jasnych i precyzyjnych przepisów, zapewniają, by odnośne zatrzymywanie danych było uzależnione od spełnienia związanych z nim materialnych i proceduralnych przesłanek oraz by osoby, których dane dotyczą, dysponowały skutecznymi gwarancjami chroniącymi przed ryzykiem nadużyć.

(¹) Dz.U. C 45 z 10.2.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – postępowania karne przeciwko VD (C-339/20), SR (C-397/20)

(Sprawy połączone C-339/20 i C-397/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Jednolity rynek usług finansowych – Nadużycia na rynku – Wykorzystanie informacji poufnych – Dyrektywa 2003/6/WE – Artykuł 12 ust. 2 lit. a) i d) – Rozporządzenie (UE) nr 596/2014 – Artykuł 23 ust. 2 lit. g i h) – Uprawnienia nadzorcze i śledcze Autorité des marchés financiers (AMF) – Cel interesu ogólnego polegający na ochronie integralności rynków finansowych Unii Europejskiej i zaufania publicznego do instrumentów finansowych – Możliwość uzyskania przez AMF zapisów danych o ruchu przechowywanych przez operatora usług łączności elektronicznej – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Dyrektywa 2002/58/WE – Artykuł 15 ust. 1 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 – Poufność komunikacji – Ograniczenia – Ustawodawstwo przewidujące uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu przez operatorów usług łączności elektronicznej – Możliwość ograniczenia przez sąd krajowy skutków w czasie stwierdzenia nieważności dotyczącego krajowych przepisów ustawowych niezgodnych z prawem Unii – Wyłączenie]

(2022/C 424/03)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

VD (C-339/20), SR (C-397/20)

Sentencja

1) Artykuł 12 ust. 2 lit. a) i d) dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) oraz art. 23 ust. 2 lit. g) i h) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenia w sprawie nadużyć na rynku) i uchylającego dyrektywę 2003/6 i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE, 2004/72/WE, w związku z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., oraz w świetle art. 7, 8, 11 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwiają się one środkom ustawodawczym przewidującym zapobiegawczo w celu zwalczania przestępstw polegających na nadużyciach na rynku, do których zalicza się wykorzystywanie informacji poufnych, ogólne i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu przez rok od dnia ich zapisu.

2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono temu, by sąd krajowy ograniczył w czasie skutki stwierdzenia nieważności, którego na mocy prawa krajowego ma on dokonać w odniesieniu do przepisów krajowych, które z jednej strony nakładają na operatorów świadczących usługi łączności elektronicznej uogólniony i niezróżnicowany obowiązek zatrzymywania danych o ruchu, a z drugiej strony pozwalają na przekazywanie tych danych organowi właściwemu w sprawach finansowych bez uprzedniego zezwolenia sądu lub niezależnego organu administracyjnego, ze względu na niezgodność tych przepisów z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, zmienionej dyrektywą 2009/136, interpretowanymi w świetle Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Dopuszczalność dowodów uzyskanych na podstawie krajowych przepisów ustawowych niezgodnych z prawem Unii podlega, zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej państw członkowskich, prawu krajowemu, z zastrzeżeniem poszanowania w szczególności zasad równoważności i skuteczności.

(¹) Dz.U. C 359 z 26.10.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Admiral Gaming Network Srl i in./Agenzia delle Dogane e dei Monopoli i in.

(Sprawy połączone od C-475/20 do C-482/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Ograniczenia – Gry losowe – Koncesje na zarządzanie grami rozgrywanymi na automatach do gry – Ustawodawstwo krajowe nakładające opłatę na koncesjonariuszy – Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań]

(2022/C 424/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Admiral Gaming Network Srl (C-475/20), Cirsa Italia SpA (C-476/20), Codere Network SpA (C-477/20), Gamenet SpA (C-478/20), NTS Network SpA (C-479/20), Sisal Entertainment SpA (C-480/20), Snaitech SpA, dawniej Cogetech SpA (C-481/20), Snaitech SpA, dawniej Snai SpA (C-482/20)